

Feuilleton: If I Could Do It Afl.....2.

Schrijver & CARAVAN

door Henk Weltevreden

Wat vooraf ging: Henks zus d'r verkering is uit. Geruzie over de vraag: Wie krijgt de caravan? De emoties lopen hoog op!

Mijn moeder zit in de kamer te huilen en danst met zeven papieren zakdoekjes rond de neus van opa. Dat hij dat nog moet meemaken op 'n oude dag..... En zo heb ik weer een begin van een volgende roman, die ik eind zesennegentig hoop af te ronden en waar ik nog geen uitgever voor heb. Misschien leest een uitgever dit, op zoek naar nieuwe teksten voor de AKO-literatuurprijs?

In de zomer van 1970 schoot ik op mijn Puch het Holland Pop Festival binnen en drukte mijn remmen in het natte gras van het Kralingse Bos. Zondagmiddag net na de regen komen vier Britse muzikanten het podium op. Een blonde Kantelberger pakt zijn basgitaar, loopt naar de microfoon en spreekt wat onduidelijke woorden. Ik heb hem niet verstaan. Als hij dat nog eens een keertje over kon doen..... Een g-akkoord. De band was gestart. CARAVAN vloog over Kralingen en baande een weg voor het latere mega-

succes van een klote band, genaamd Mungo Jerry die In The Summertime van 1970 na het optreden van CARAVAN gewoon geluk had omdat de zon doorbrak en de doorweekte mensenmassa na twee nachten blowen, spaghetti en sex ineens zin had in een dansje om de stijve spieren te strekken in een prefatale aerobic. Tijdens Mungo Jerry werd Kralingen een rampgebied in stereo. Sonja Barend ging out naast een waterpomp en de massa gooide duizenden papieren bordjes omhoog als een AKO-muziekliteratuur blunder. Roem is relatief, zeker voor Juggbands.

CARAVAN beviel me en ik zag in dat de fuzzbox de vastgelopen zestiger haren cultuur los kon wassen via blokgolven, de fuzzbox dus. Niet alleen William Burroughs sleutelde aan onze normen via zijn proza *The Naked Lunch* en *The Soft Machine*, maar ook de band van Robert Wyatt, Hugh Hopper en Mike Ratledge blees zijn esthetiek door blokgolfdooies. Op het Hollands Pop Festival van Kralingen konden The Byrds wat mij betreft via een Jefferson Airplane de lucht in. Liever één blokgolf in de hand dan tien Byrds in de lucht.

(wordt vervolgd!)

Laatste nieuws: Debuutalbum van CARAVAN (oktober 1968) uit op CD: HTD - CD 65.

Naam:

Adres:

Plaats:

COCACAMP*AZINE
3e jrg no 2. sept. 1996
Redaktie & Administratie
Tielstraat 112
1107 RC Amsterdam

THE CONTINENTAL CARAVAN CAMPAIGN

ALL OVER YOU

Cocacamp*azine van The Continental Caravan Campaign, 3e jaargang no.2 - waarin wordt opgenomen: de Caravan- & Kampeer-kampioen en Tijdschrift Schrijver & Caravan, Tielstraat 112, 1107 RC Amsterdam, tel 020 - 697 84 33, fax 0299 - 42 99 85

Tweede kansbeleid voor oud werk werpt vruchten af:

WEER OP HANDEN GEDRAGEN!

In het vorige CoCaCamp*azine - februari 1996 - stond al een vooraankondiging van een nieuwe CD: een unplugged Greatest Hits registratie. Koninginnedag werd dit jaar waardig meegevierd in Engeland met de verschijning van deze nieuwe CD: **All Over You**. Het duo Hastings / Richardson heeft een aantal CARAVAN-songs op alleszins fraaie wijze bewerkt. Het begon allemaal met de wens van de Japanse grootafnemers om TBOH in eigen land een promotie-nale meerwaarde te geven ten opzichte van de Europese variant die HTD uitbrengt. Dus toen Pye en Geoffrey weer ter studio. Budgetair was er niet op dit verzoek gerekend. Derhalve waren de technische mogelijkheden redelijk minimaal. Evenmin kon er een groot beroep gedaan worden op de andere bandleden. Ons duo was het gauw eens: een acoustische versie van een oude, door beiden beminde song was het hoogst bereikbare. De keuze viel op "Be All Right/ Chance of a Lifetime", van het "For Girls..."-album.

Het resultaat beviel de mannen van HTD zozeer, dat Pye en Geoffrey gevraagd werden een complete CD te vullen met deze bewerkingen van eigen materiaal. Daar is februari van dit jaar aan gewerkt.

vervolg pag 2

**CANTERBURY - Festival in Harlingen,
zaterdag 21 en zondag 22 september a.s:
Richard Sinclair, Hugh Hopper,
David Rees - Williams, Robert-Jan Stips.**

Lees alles over het programma, organisatie, overnachtingsmogelijkheden enz. op pag 5

CARAVAN op tournee
in UK: ma 28 okt t/m ma 3 nov.

Mee overzee? Alles over wat, waar & hoe op pag 9

Laatste Nieuws: Debuutalbum van CARAVAN
(oktober 1968) uit op CD: HTD - CD 65.

Briljant flanswerk

De vraag is natuurlijk of muzikanten en fans daar nu wel zo op zitten wachten. Zeker Pye Hastings zou graag nog eens de kans krijgen een aantal specifieke ideeën, waar -ie al jaren mee rondloopt, uit te werken. Tegelijk is elke bijdrage aan de comeback van CARAVAN welkom, dat beseffen onze favorieten zelf ook. Bovenstaande overwegingen zijn wel een beetje af te horen van "All Over You". Het is vooral professioneel gemaakt, vanuit een groot en geraffineerd gevoel voor de essentie, de harmonie, besloten in de songs. Het is ook een soms robuuste poging de songs bepaald anders te doen klinken. De twee hebben met veel plezier gezocht naar een nieuwe sound. De spelvreugde spat van de CD af. Met veel flair zijn de songs opnieuw gearrangeerd. Een subtiel gebruik van studio-trucs geeft "All Over You" iets

ma had staan. En dan toont Pye zich van een meestelijke kant. Zeker, is het geluid van CARAVAN voor ons, fans, zondermeer al tijdloos en klinkt TBoH volledig anno nu, deze onderdompeling van CARAVAN in het moderne 'dance'-ididroom is letterlijk en figuurlijk adembenemend.

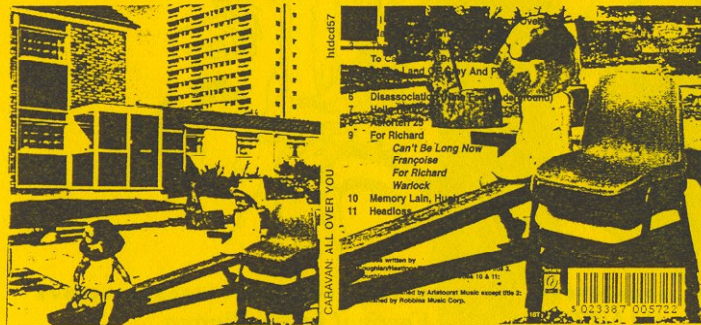
De essentie van de tweede ronde

In essentie bepalen twee gitaren en - in volgorde van spaarzaamheid - drummachine, bas, viool, mandoline en clarinet het geluid op All Over You. Slechts op 'Golf Girl' is Richard Coughlan te horen. Met name het drumspel klinkt dankzij de machine apart: alsof de keukenla is omgekeerd. Het openingsnummer 'If I Do It All Over Again, I'd Do It Over You' begint met acoustische

nummer begint met een citaat uit eigen werk: het orkestrale begin van de plaatversie. De nieuwe versie blijft dicht bij het origineel. Ook het gedeelte van 'To catch me a brother' volgt heel nauw dit spoor. Nieuw is eigenlijk alleen de korte solo op mondharmonica in het eerste deel. Als acoustische versie geslaagd, maar ook niet meer dan dat. De extra dimensie, zoals bij de voorgaande nummers, ontbreekt.

Kroonjuwelen

Nummer vier op de CD opent een rijtje kroonjuwelen: 'In The Land Of Grey And Pink'. Zowiezo een primeur: voor het eerst is Pye als zanger van dit lied te horen. Meestentijds zingt Richard Sinclair het, ergens op een livebandje Geoffrey. Na een inleidend couplet met slechts gitaar, valt algaauw Geoffrey in met passend mandolinespel. Voor het eerst op de CD gaat nu de sample-does open. Twin Peakstemmen weerklanken vanonder het putdeksel, of is het een Beatles-citaat ('Up, up Mr. Barker!')? Echo-effecten met de mandoline voeren de spanning verder op. Opmerkelijk is het vrijwel ontbreken van drums in het nummer. Alleen in de breaks volgen een paar klappen op de basedrum. Al met al een fraaie bewerking van deze klassieker. Vervolgens maakt het andere kroonjuweel 'Golf Girl' haar opwachting. De transformatie van het ons zo vertrouwde meisje is bijzonder geslaagd. Er kan gezegd, dat in feite een heel nieuwe song, met volkomen eigen zeggingskracht is ontstaan. Waarschijnlijk met dank aan Neil, een van de jongelui in The Young Ones in de gelijknamige tv-serie, een paar jaar geleden. Op Neils solo plaat (titel is ons even ontschoten) staat een zeer hilarische bewerking van 'Golf Girl'. (Ze blijkt een under-cover van de zedenpolitie te zijn). Hastings moet gedacht hebben, dat kan ik ook. De jongste 'Golf Girl' begint in een schijnbaar bijzonder romantische zetting. Op het moment van kennismaken ('and it was Pat') vallen zoete violen in. Maar algaauw neemt de flirt een volkomen andere wending. Het ogenschijnlijk charmante 'talking morse' blijkt letterlijk grensoverschrijdend te zijn (spoorwegovergangbellen illustreren dat nog eens). De romance verwordt tot een Twin Peaksachtige nachtmerrie: 'Behold, here comes the doomed!' Was het maar een nare droom - het lied eindigt zo als het begon, met zuikerzoete violen. Wat zat er in de thee? Vermoemen buitenaardse wezens zich bij hun bezoeken als onschuldige dienstertjes op onze golfbanen? Mulder en Scully, open dit dossier!!!!

extra's mee in de lekkere, quasi-nonchalante sfeer, die het gebruikte instrumentarium - twee gitaren en een drummachine - oproept. Het resultaat is briljant flanswerk. Met de nadruk op het adjectief uiteraard. De HTD-opdracht geklaard. Op Carava-neske wijze - met de inzet van alle voor-handen vakmanschap, en de vaste plaats voor de ironie en zelfspot, (let in dit ver-band op de her en der rodstrooide wijzigingen in de ons bekende titels en teksten).

Verveling sloeg toe

Maar, "as you will hear, I got bored with acoustic, about half way through side 2, and decided some electric playing was needed" schrijft Pye als kort commentaar bij een bandje met de opnamen dat hij begin maart naar uw CoCaCap*1 zendt. En inderdaad: op tweede van de CD treden we onder leiding van mr. Hastings de wereld van de 'Dance' binnen! In staccato sleurt hij ons door de drie nummers heen die CARAVAN in de gloriejaren steevast op het live-program-

gitaar en een wat primitief bonkende drummachine. Allen bespeeld door Pye. Beetje Sesamstraat-stijl. Uiteraard de ons in dit lied bekende tegenzang, die wordt overgenomen door twee saxofoons. Een bewerking, die nog tamelijk dicht bij het origineel staat. Dat geldt niet voor het tweede nummer 'Place Of My Own'. Lang in het vergeethoekje, maar de laatste jaren bij de schaarse optredens regelmatig gespeeld. Nu wordt ons een wel radicaal andere versie voorgeschoteld. Gitaar en de drummachine in de klepperstand is al voldoende om het nummer een even sterke werking te geven als het origineel. Een fluitsolo in de beste CARAVAN-traditie illustreert dat terecht broeder Jimmy in het CD-boekje voor het eerst ook als bandlid wordt genoemd. Enkele gitaarakkoorden gespeeld met het wauwpedaal en een toefje achtergrondzang verschaffen het nummer een aangename intensiteit. Het derde nummer wordt gevormd door de eerste twee delen van de suite, bekend als 'The Love in Your Eye'. Het

Caravananalysis: Koekiemonster in Canterbury

door Kamiel Smit

Er loopt een mannetje voor me langs. Hij blijft staan en kijkt mij aan. Dan haalt hij diep adem en begint met een lage stem een baslijn te doebiedoen. Een voorbijganger staat stil en als ze even heeft staan luisteren valt ze het mannetje bij door een melodietje over zijn baslijn te biebieben. Meer en meer voorbijgangers blijven staan en vallen het duo bij. Het duurt niet lang of letterlijk de hele straat: voorbijgangers, straathonden en -katten, lantaarnpalen, brievenbussen en vuilnisbakken zingen en swingen mee, het nummer is *Jack and Jill* van *'Blind Dog at St. Dunstons'*. Luister ik naar *'Come on back'* van hetzelfde album dan zie ik voor me hoe de achtergrondzang wordt verzorgd door hysterische kippen onder leiding van een vreemde verliefde vogel, die tegen het eind van de song overstemd worden door menselijke monsters.

Je hoeft je alleen maar jong gevoeld te hebben om deze beelden te herkennen: Jim Hensons Sesamstraat en The Muppet show. Wie kent de scene niet waarin een man bij een muzikewinkel komt en om een drumstel vraagt door het geluid ervan te imiteren. Maar de verkoper toont steeds het verkeerde instrument (-Nee, ik vroeg u om een TSJAKKA PRTS DZJING BOEM! in dit is een TARITARAAI! -'Oh, nu begrijp ik het...')? En wie kent niet de act van de man die een melodie speelt door groente en fruit op de kop te slaan? Roept de vrolijke muziek van CARAVAN op het album *'Blind Dog...'* bij mij deze associaties op, omdat ik een kleuter was toen de plaat uitkwam, die voor 't eerst Kermit, Miss Piggy, Gonzo, Fozzie Bear, Animal, Bert en Ernie en Koekiemonster keek? In het vorige stuk over de muziek van CARAVAN stelde ik al dat Hastings c.s. de inspiratie voor hun muziek uit hun nabije omgeving halen (ook bij *The Battle...* en *'All Over You'* is dat te horen). Bedenk

Nog meer Muzikale Activiteiten

Overigens staan onze vrienden van **Mirage** ook op deze CD, met het nummer "Many too Many". * Verder is **Richard Sinclair** te horen op de CD "As Above" van **BURGT** (Sweat no 1442). CoCa-Camp*er Charles van Waalwijk beoort de drums in deze band. Muziek in het jazzrock genre dus. Richard Sinclair speelt fretless bass in het nummer "Bubus maximus", van de hand van Johan van der Burgt. Bij hem is de CD te bestellen: Star Time Productions, St. Annastraat 103 A, 6524 EK Nijmegen, tel. en fax 024 - 322 00 40. * Via Internet ontdekten wij dat in 1994 een vijfde CD van **Hatfield & The North** is uitgebracht! **'The Canterbury Tapes'** (Oh Boy Records). Driewerf schande natuurlijk, maar wij kennen deze CD niet, al hebben we het donkerbruin vermoeden dat het hier gaat om opna-

vervolgens dat in 1976 -het jaar dat *'Blind Dog...'* uit kwam- Pye een zoonje van ongeveer 7 jaar oud heeft. Op de leeftijd dat kinderen aan hun ouders vragen stellen als *'Papa, mama, wat doen die hondjes daar?'*... Ik stel me voor hoe Julian Hastings 's avonds voor het slapen gaan met zijn vader nog even naar Sesame Street of The Muppet Show kijkt. En dat Pye, nadat hij zijn zoonje heeft ingestopt, nog wat werkt aan een paar ideeetjes voor de nieuwe CARAVAN-L.P.

De realiteit is altijd weer opmerkelijker dan de fantasie. Oorn Jimmy is bevriend met de man, die de muziek schrijft voor de shows van Jim Henson, de geestelijk vader van The Muppets.

TARITPRFFFF!!

Volgende keer: *Themes from The Streets of Canterbury*.

men van een optreden in The BBC-sessions, 1974. Wie licht ons nader in? * Vorig nummer melden we dat een van de twee albums die oud-Caravan-bassist **John Perry** (te horen op "For Girls...") heeft gemaakt, opnieuw is uitgebracht: **Uncle Seabird** uit 1977 (Voiceprint VP 169CD). De sfeer van dit album ligt in het verleden van zijn solo-debuut, een jaar eerder: **Sunset Wadings**. Beide albums klinken na al die jaren opmerkelijk fris. Eigenzinnige muziek tussen folk en jazz-rock, mede dankzij de medewerking van **Rupert Hine**, **Geoffrey Richardson** en **Simon Jeffes** (inderdaad, die van Caravan & The New Symphonica). Simon is de centrale man in het **Penguin Café Orchestra**, in onze kringen niet onbekend vanwege het lidmaatschap van Geoffrey Richardson. * HTD-Records heeft twee albums van CARAVAN opnieuw uitgebracht: **Cunning Stunts** (HTD-CD 52) en **Blind Dog at St. Dunstons** (HTD-CD 60) Bravo! Resteren nog twee albums, tot op heden nog niet op CD verschenen: *'Better By Far'* (Sparto 1008), en *'The Best of Caravan Live'* (Vogue 426 002). Overigens, naar onze waarneming zijn de prijzen voor CARAVAN-LP's stijgende op de beurzen en in de tweedehands winkels. Op zich een goed teken, maar jammer voor de beginnende fan. * **Lionel Ritchie** dacht kennelijk ook op deze toenemende populariteit van onze Caravaneers in te spelen. Waarom anders heeft zijn nieuwe album "Back to Front"? * Twee weken geleden wijdde Radio 4 een uur lang het programma aan de zangeres/ multi-instrumentaliste **MeShell Ndegé Ocello**. Ze brengt een "af en toe haast absurd klinkende mengeling van funk, hip hop, soul en jazz". Living Colour vroeg haar tot de band toe treden als bassiste. Haar laatste plaat *'Peace beyond Passion'* bevat zeer relaxte, zeer dansbare jazz-funk, lazen wij in de VPRO-gids. Waar put ze haar inspiratie uit? Juist, het basspel van Richard Sinclair op de Hatfield & The North-platen. Zie OOR no 2 van 29 januari 1994. *

Interview met 'ALL OVER YOU' - producent Julian Hastings:

'Ik deed het om het zakgeld'!

door Ralph Cross

Wat is je officiële titel?

Ik ben producer/technicus

Wanneer begon je je voor muziek en de muziekwereld te interesseren?

Mijn vader heeft daar een rol in gespeeld. De radio stond vroeger altijd aan - de top 40 en zo - en hij vroeg me dan wat de nummers waren. We luisterden vaak. Ik ging naar de Simon Langton middelbare school - een zeer academische school - en daar wilde ze dat ik carrière zou maken bij de BBC, maar het hiërarchische en het stoffige van de BBC stonden mij niet aan. Ik wilde alleen maar platen maken.

Dus je wilde geen muzikant worden?

Ik zag de keerzijde omdat mijn vader er in zit en bovendien kun je geplukt worden.

Speel je een instrument?

Ik speel een beetje toetsen en drums en ik heb zelfs op het podium gestaan met Nick Heyward - achtergrondzang en tamboerijn - maar dat was verschrompelijk. Het lijkt geweldig om een popster te zijn maar...

Hoe zag het leven van de jonge Julian Hastings er uit?

Nou, mijn vader was er natuurlijk vaak niet. Het was te gek op school - ik kreeg een beetje een speciale behandeling, omdat ik de zoon was van een bekende popmuzikant. Wanneer er VIP's op school kwamen - de burgemeester of zo - dan vroegen ze mij de presentatie te doen. Het was een een kans op een foto voor de pers en de school vanwege de link met de band.

Wat vond je van de muziek van Caravan toen je jong was?

Ik luisterde er nooit echt veel naar en wanneer pa thuis was na een tournee, dan was het laatste wat 'ie deed: luisteren naar werk van de band. Hoe dan ook, ik heb meer oor voor aanstekelijker en commerciële deuntjes dan die Caravan doorgaans maakt. Ik lijk wat dat betreft meer op mijn ma. Ik had altijd een idee over welk nummer van een album van Caravan het beste als single kon worden gebruikt, maar het was nooit degene die ze zelf kozen!

Wanneer raakte je voor het eerst

geïnteresseerd in werken in de studio? Ik herinner me dat ik als kind eens in de studio was, toen er een album werd geproduceerd door Tony Visconti. Ik werd gegrepen door de technologie, het feit dat je op een knop drukte en dan mijn vaders stem kon horen of zo. Ik was toen niet geïnteresseerd in draden en leidingen of hoe dingen werkten, het was gewoon wat ze daar deden. Ik zien technologie nog steeds als middel.

Hoe raakte je eigenlijk in de muziekwereld verzeild?

Ik ging van school toen ik 16 was en pa heeft toen gesproken met Jeremy Thomas van Decca om te zien of ik er bij kon

komen. Het geval wilde dat hij wist dat ze iemand zochten bij één of andere studio. Ik begon daar als koffiejuifrouw - letterlijk! Je kunt wel een opleiding volgen om het vak te leren, maar in bepaalde opzichten werkt dat in je nadeel. Ik wist niets toen ik begon en ik was in één klap van mijn ego af - alleen de muziek telt.

Wanneer kreeg je voor het eerst een kans?

Toen ik drie maanden aan het werk was, kwam de technicus te laat - het had te maken met het weer, meen ik - maar de producer moest en zou door. Ik geloof dat we bezig waren met een Kim Wilde-remix. Hij vroeg me: 'Kun jij dit?'. Natuurlijk zei ik ja maar eigenlijk blufte ik: je moet wel in dit spel. Gelukkig lukte het me het tot een goed eind te brengen. Vanaf dat moment begon het te lopen. Zonder twijfel een hoogtepunt kwam in januari van 1991 toen, nadat ik had gewerkt met KLF, ze op hetzelfde moment een top één single en album scoorden.

Je lijkt bezig te blijven, neem je alles aan?

Ik werk voor iedereen als het betaalt! Bij sommige bands is er een 'handjeklap-factor', met sommigen valt beter te werken dan met anderen.

Waar ben je de laatste tijd mee bezig geweest?

Ik ben net klaar met het album van een Britse meidenband, genaamd 'Never the Bride'.

Wat is de muziekwereld voor wereld?

Het is moordend. Een artiest houdt het ongeveer een jaar vol, dus er is weinig mogelijkheid om miljoenen te verdienen. Alles wordt bepaald door boekhouders.

Je lijkt aan het werk te blijven

Ik heb zat werk te doen. Mensen horen van je. Zou je om werk gaan lopen bedelen, dan gaat dat tegen je werken. Je neemt opdrachten aan die in hoog aanzien staan, maar dan meestal voor minder geld. Ik heb niet vaak even niets te doen, maar wanneer dat wel zo is, dan kom ik gewoonlijk naar huis in Canterbury om met m'n pa te werken aan reclames voor de radio - dat is iets nieuws voor ons en het gaat goed. Ze worden gemaakt op de computer, en dus zitten we meestal in de kelder en gooien we de ideeën eruit.

Hoe raakte je betrokken bij het Caravan album TBOII?

Pa vroeg me. We hadden nooit echt samen gewerkt, op een paar dingen die ik met 'Cool Water' heb gedaan na en ik vond dat ik het hem verschuldigd was - ik heb tenslotte jaren zakgeld van hem gekregen! Hij zei dat hij liever met mij werkte, dan met wie dan ook en ik heb ook met Geoff Richardson gewerkt toen ik Nick Heywards album deed.

Hoe kijk je tegen het album TBOII aan?

Het materiaal is sterk en ik ben gelukkig met de productie. Het album is een beetje een compromis omdat het niet precies is wat we wilde maken. Er was gewoon niet genoeg geld om extra te kunnen repeteren en op te nemen, om nieuwe wegen te verkennen voor bepaalde songs.

Vond je het leuk om met hen te werken?

Het was zelfs heel leuk om met hen te werken. Ten eerste zijn ze zeer goede muzikanten, vooral als je de tijd die sommigen eruit waren in aanmerking neemt. Er raakt snel stram als je niet op professioneel niveau speelt. Ik was in het begin wat onzeker - bedenkt dat ik ze al kende toen ik nog een kind was. Ze namen me serieus en ze luisterden. Natuurlijk waren er momenten van spanning wanneer de zaken niet lekker liepen, maar het was nooit persoonlijk bedoeld.

Hoe hou je het hoofd koel in een zakenwereld die zo'n ruig imago heeft?

Ik geef toe dat ik heb gewerkt met een paar 'interessante' gevallen. De muziekwereld draait geheel om imago, en iedereen lijkt er naar te leven - hotelkamers verbouwen en zo. Ik moet eerlijk zeggen dat de eerste keer dat ik met succes in aanraking kwam ik wat over de schreef ging - ik was onuitstaanbaar! Ik begon te laat te komen - het steeg me naar het hoofd. Nu kan ik er mee overweg. Als ik heel eerlijk ben wil ik niet beroemd zijn: ik hou me liever gedeist, hard aan de slag.

Draagvlak II

De Heemskerker Politiepenning!

Toe te kennen wegens verdiensten terzake van het vergroten van de Maatschappelijk Draagvlak en de enige trofee die de winnaar ook werkelijk aanprijst.

Winnaar van de maand: Een klap in het gezicht van alle fans. Zo van: 'n stelletje wereldvreemde muzikanten, die pakken we, de citjes.

Caravan betaald met vals geld

HEEMSKERKE - Twee maanden hebben op zaterdag vóór een caravan betaald met vals geld. Het was de eerste keer dat een 15-jarige vrouw van Heemskerk met twee caravans in een landelijk gebied kon worden gevonden. Het twee maanden geleden zijn geïnterviewd en

Gelukkig, dat Oom Agent kordant optrad. Met een oor op de grond waren de daders snel gelokaliseerd. Woonachtig in een gehucht met geldingsdrang, een dorp met dynamiek, buurt met ballen, straat vol strebers of een portiek met pit? Ding mee!

Wildeman met schaar

'Dissassociation', het een na laatste deel van 9R Underground, is het volgende nummer, een in alle eenvoud fraaie coverversie. Pye met gitaar, een enkele piano-toets, broerd door Dave, wat passende vioolstreken van Geoffrey. Toch houdt dit nummer de onheimische sfeer vast, die met 'Golf Girl' gekreëerd is. Te danken aan de samples à la die van 'Cold as Ice' op TBoH.

Direkt zet het zevende nummer, 'Hello, Hello' in met een gastoptreden van de wildeman met de heggaschaar. Eveneens een in alle eenvoud fraaie acoustische versie, zij het met meer instrumenten gemaakt. Vogels twinkelen. De machine tikt. Een bas - op dit album in handen van Geoffrey broemt zachtjes mee. Een koortje steekt de kop om de hoek van de opname-studio. Jimmy speelt een fraaie clarinet-solo (Of is het hobo?). Maar het lied eindigt toch weer bij dat putdeksel, waaruit al die onbestemde geluiden borrelen. Gelukkig volgt een alles zuiverend onweer, ter inleiding van 'Asforteri 25' (Net als Hello, Hello, afkomstig van het tweede album van CARAVAN).

Zachtjes tikt de regen...

Over acoustisch gesproken, dit nummer is het hoogtepunt van de plaat. Met z'n 2,44 minuten zuivere speeltijd, helaas veel te kort. Uiterst geraffineerd gemaakt: Na de regenbui vormen de laatste vallende druppels, de melodie. Een voorbijrazende auto, vogelzang, een krassende kraai en een schorre hond voegen de ritmesektie toe. Fraai voorbeeld van 'musique concrète' in de popmuziek. Hier tonen zich weer de geniale muziekmakers binnen CARAVAN. Net op het moment dat je denkt,

het acoustisch spel wordt nu toch wel wat gewoontjes, volgt een geniale wending. Dit nummer alleen al maakt de CD het aanschaffen waard!

De regendruppels van 'Asforteri 25' gaan over in het pianospel dat 'For Richard' inleidt. Samen met de acoustische gitaar is dit een spannende nieuwe visie op het intro, dat in de loop der jaren vele bewerkingen kreeg. Een ijzersterke melodie staat dat natuurlijk ook toe!

Ja, en dan volgt 'some electric playing'. In wezen deel II van deze CD. De dance-versie van 'For Richard', die na het piano/gitaar-intro volgt, is voor de wildemannen/vrouwen onder ons eveneens een absolute reden deze CD aan te schaffen!

Switched on dance

Zoals gezegd, in staccato sleurt Pye ons door 'For Richard', 'Memory, Lain, Hugh' en 'Headloss' heen. Waarmee we dus weer volledig bij de tijd zijn! Het frenetiek karakter wordt nog benadrukt door de jankende hardrockclips, die Pye uit z'n gitaar haalt. Hetgeen Dave Sinclair met z'n moogspeel nog tracht te overtreffen. Persoonlijk horen wij Dave liever soleren op z'n hammond-orgels, maar deze Dance-versies lijken absoluut niet zonder de moog te kunnen. Hier lusten wij wel pap van!

De Dance-section spreekt eigenlijk voor zichzelf. Er valt niet zoveel over te zeggen, niet in het minst omdat we leek zijn in de wereld van de dance en technohouse. Maar het ironiserende gebruik van een aantal clichés uit de dance valt zelfs ons op. Hastings kan het weer niet laten licht (en tegelijk respectvol!) de draak te steken met z'n jongste vakbroeders. Zo loopt er in de nummers om de haverklap een alarmbel af. Een truc, waarmee de spanning in de muziek wordt benadrukt. Her en der lopen geluiden mee, die direkt afkomstig zijn uit de 'industrial'

hoek: Het zoemt, zoeft, snert en dreunt een mooi eindje weg. En uiteraard drukt de machine er wonderschoon op los. De nummers zijn ook geheel volgens de 'wetten' van de Gabber-House, gegoten in een omlijsting van enthousiasmerend gegil en applaus. Volkomen terecht natuurlijk: applaus, dat al die jaren zo onterecht aan CARAVAN is onthouden door het grote publiek. Een mooiere dubbele bodem laat zich niet denken. Of het moet de tekst van Top Gear's Jeremy Clarkson in het CD-boekje zijn. Hij mijmert over de hoogtijdagen, waarin wie(t)rokers toegewijde volgers van de folksy rockband CARAVAN zijn. En daarna kwamen dan allerlei modieuze stromingen in de muziek, moppert JC: de punk, de disco, de techno, enzovoorts - allemaal niks! Gelukkig is nu CARAVAN terug met dit album, aldus JC. Als of dit album niet treffend in één mik van de hippie-tijd naar het heden van de dance springt!

Geslaagd album

Resumerend: 'All Over You' lijkt op het eerste gezicht een wat overbodige en in opdracht gemaakte coverversie van eigen werk. Bij herhaald luisteren groeit de CD almaar. Zeker daar waar vakmanschap en speelvreugde het keurslijf van de opdracht overstijgen. Steekt CARAVAN in het acoustische deel hier en daar de muzikale rijkdom en inventiviteit van The Nits ('Giant, Normal, Dwarf' en 'Ting') naar de kroon, in het Dance-deel toont de groep eens te meer aan volledig in deze tijd te staan. De inbreng van Pye's zoon Julian zal hier niet vreemd aan zijn. 'All Over You' is eigenlijk een zeer geslaagd album. ♦

Caravan: "All Over You", 1996.

HTD-CD 57.

HTD-Records, Bexley, Kent.

From the CoCaCap*ts Table:

* Aan deze aflevering (SEPTEMBER 1996) van het CoCaCamp*azine werkten mee: Mariska Oudenhoven, Henk Weltevreden, Teatse Vogelaa, Kamiel Smit, Paul de Wildt, Ralph Cross, René van Kaam, Jasper Smit, Kassandra Smit. Foto's: Louis Beckers, Manfred Bress. Bijdragen zijn welkom.

* CoCaCamp* ontving /210,- aan giften. Dank aan: A. Clerinx/ H.vd Graaf/ C. Vemer/ A. vd. Water/ G. Brouwer/ M. Metselaar/ M. Oudenhoven/ P. de Wildt/ H. de Boer/ R. Braak/ H.vd. Tulp/ L. Beckers/ J.vd. Ven. Kosten van deze aflevering: /460,-. Bijdragen zijn welkom! Postbankrekening 1634294, ten name van. CoCaCamp* - J.A. Smit te Amsterdam.

Gehoord in de voortent

* Rond de jaarwisseling had **Pye Hastings** veel last met z'n stem. Dat zette het plan te gaan optreden met het materiaal van TBoH meteen op losse schroeven. Er was al een concert in Londen voor de 1e maart in voorbereiding. Een radio- en een tv-optreden moesten afgezegd. Ook de verschijning van 'All Over You' is er door vertraagd. Pye heeft spraak- en zanglessen genomen. Naar verluidt zijn de problemen over. Maar zingt Pye op therapeutisch advies zo hier en daar gepast een octaaf lager.

* Tweede handicap bij het opzetten van een voorjaartournee voor CARAVAN was de verhuizing van **Richard Coughlan**: Van The Walnut Tree in Aldington, in Zuid Kent, bij Folkestone, naar een andere pub: The Sun, in Faversham, noord-Kent. Richard steekt tegenwoordig weer flink wat tijd in z'n soulband 'Moving Target'.

* **Geoffrey Richardson** toerde afgelopen maanden door Frankrijk. In maart enkele optredens met The Penguin Orchestra, gevolgd door optredens met Murray Head. Net deze week is hij aan het verhuizen. In september is hij weer in Frankrijk op stap, nu met Renaud. Het duo met Jimmy Leverson is inmiddels een trio, want uitgebreid met drummer Luce Langridge, handelaar in tweedehands-auto's.

* Er zijn nog steeds wat 'Family Trees' te koop à f 10,- per stuk. Uitgebreid overzicht vanuit oergroep 'THE WILDE FLOWERS' inzake ontstaan en uiteenvallen van bands, transfers en deals in de personele sfeer tot 1988. En goed voor de talenkennis: alle opstellingen in het Engels, enig begeleidend commentaar in het Japans. De familiestamboom komt nl. van de hand van Osamu Sakamoto, Tokyo. Wie veel plezier heeft beleefd aan de stamboom van Pete Frame in de hoos van Softs 'Triple Echo', kan met deze veel en veel omvangrijker versie weer jaren vooruit - oké, tot 1988 dan. (We zullen Osamu eens vragen, of-ie kans ziet de laatste acht jaar ook te croniqueren). Levering via uw CoCaCap*.

* En nu we het toch over onze kroniekschrijvers hebben: Er bestaan twee belangrijke fanzines in onze 'scene': - **FACELIFT** in Engeland, onder redactie van onvolprezen Phil Howitt, 1 Erlington Avenue, Manchester M16 0FN. Facelift draagt als ondertitel:

A Wildt Card from Canterbury

door Paul de Wildt

Het heeft toch wel iets, zo'n discman. Ik kreeg er een voor mijn verjaardag. Ik had er niet zozeer om gevraagd maar toen ik hem uiteindelijk kreeg, was ik er toch wel content mee. Je kunt overal intens en ongestoord genieten van wat er inmiddels allemaal is toevertrouwd aan die kleine zilveren plaatjes. Vlak voor mijn verjaardag was ik op weg geweest naar wat ooit de bakermat was van Caravan, het legendarische Canterbury. Samen met mijn boezemvriend Danny had ik een afspraak gemaakt om Richard Sinclair te bezoeken. Op weg van het station naar zijn flat kwamen we door de winkelstraat van de hoofdstad van Kent. Duidelijk herkenbaar is de stadspoort die afgebeeld staat op de hoos van "Blind Dog". In "Richard's Records" kochten we wat CD's, onder andere "All Over You". Ik moet zeggen dat het niet helemaal leeft in Canterbury, de liefde voor Caravan, nee het is nog erger, het leeft helemaal niet! Maar voor de doorgewinterde fan, die ik nu zo langzamerhand wel ben, maakt het niet uit. Er gaat toch niets boven een Caravan CD, daadwerkelijk in Canterbury gekocht. Ik deed dat ooit ook eens met de tweede lp "If I could". En zo is het kringetje weer rond. Mijn bezoek in 1972 aan Engeland om Caravan live te horen, staat

mij nog steeds helder voor ogen. Het was in de tijd van "Waterloo Lily". Dave Sinclair was toen actief met Matching Mole en was er dus niet bij. Steve Miller was zijn vervanger. Eigenlijk wel jammer, want ik ben een groot fan van David. Maar gelukkig is het allemaal weer goed gekomen met hem en Caravan. Het bezoek aan Aylesbury waar toen een optreden was van "the one and only" werd er een, die ik samen met mijn maatje Jos backstage mocht meemaken. Uiteindelijk kregen wij een lift terug naar Canterbury en mochten we bij Richard blijven slapen. Tineke, van zeezender "Veronica", was geïnteresseerd in ons verhaal en maakte een Caravan-special van een uur waarin wij ruimschoots aan het woord kwamen. Nu ben ik dus weer even terug bij Richard om te kijken hoe het hem na zoveel jaren is vergaan. Hij blijft een idealist, maar is Caravan ontgroeid. De originele bezetting blijft altijd een wens van een echte fan, maar nu is mij wel duidelijk geworden dat het er niet meer in zit. Voordeel is wel dat we nu twee sporen van muziek kunnen volgen. Alleen vanwege de naam heeft Caravan wel een voorsprong. Terwijl ik dit zit te schrijven, luister ik intens via de discman naar "All over you". Ik hoor instrumenten die mij nog niet eer-

CARAVAN

"The Canterbury Scene and Beyond" en dat wordt volledig waargemaakt. Ook de meest verscholen aktiviteit van enig muzikant, ooit actief in 'the scene', ontgaat Facelift niet! - **CANTERBURY NACHRICHTEN**, onder redactie van Manfred Bress, Nikolaistraße 90, D 47055, Duisburg. Er is uiteraard de nodige overlapping, maar Facelift kent meer interviews, terwijl de Nachrichten zich vooral toelegt op recensies van nieuw werk en heruitgaven.

der zijn opgevallen. Danny is duidelijk in zijn mening. Een overbodige CD. Voor mij is het de bevestiging dat de melodiën zo sterk zijn dat ze in elke bewerking voortreffelijk meesterstukken blijven. Omdat ik ook een groot bewonderaar ben van "Het groot niet te vermijden" (moet je gezien hebben) ben ik zelfs van plan om hen te wijzen op de bewerking van met name "If I could" en "Hello, hello". Ze kunnen het zo opnemen in hun repertoire van wereldvermaarde sterren. Zo wordt het toch nog eens wat met ons CARAVAN!

-- Optredens in Nederland en Duitsland weer uitgesteld --
ma 28 oktober tot en met ma 4 november 1996:

CARAVAN op tournee in UK !!

Begin juli ontving CoCaCamp* een fax met de bevestiging, dat eind oktober CARAVAN in Engeland een aantal optredens gaat doen. Dat had wel de nodige voeten in de aarde! Er ging nogal wat mis in de communicatie tussen Pye Hastings en de impresario in Engeland. Helaas drukte dit ook op de onderhandelingen rond een of meer optredens in Nederland. Uw CoCaCap* heeft dan ook de nodige vragen beantwoord van zaalhouders, die toch wel eens wilden weten, waar ze aan toe waren. Altijd jammer, natuurlijk om dan slecht nieuws te moeten overbrengen. De misverstanden hebben ook tot gevolg, dat Geoffrey Richardson tijdens de UK-tour zal ontbreken. Hij is dan met Renaud mee op tournee door Frankrijk. Aanvankelijk was dat voor Pye Hastings reden om ook de UK-tour uit te stellen. Maar in samenspraak met Geoff is besloten dat CARAVAN voor deze tour twee vervangers aantrekt. Na wat heen-en-weer gebel zijn **Doug Boyle** en **Simon Bentall** aangekomen. Doug speelde tijdelang in de Robert Plant Band. Hij verliet de band toen Jimmy Page erbij kwam. Een album met violist Nigel Kennedy is een dezer dagen voltooid. Op dit moment speelt Doug in een volgens Pye 'very good band': 'Never The Bride'. CARAVAN-producer Julian Hastings is betrokken bij de productie van een album voor deze band, dus het contact was snel gelegd. Simon Bentall is de

vriend van nichtje Anne-Marie Hastings (dus de dochter van Jimmy). Doug en Anne-Marie kennen elkaar al vanaf het conservatorium in Manchester. Simon studeerde slagwerk en treedt op met The Urban Cookie Collective. Het nieuwe tijdelijk personeel is aanleiding diverse CARAVAN-songs in een nieuw arrangement te spelen tijdens deze tournee. Uiteraard speelt de band songs van TBoH en van het nieuwe album 'All Over You'. De band zal verder bestaan uit Pye en Jimmy Hastings, Richard Coughlan en Dave Sinclair. Zoals gezegd, gaan de optredens, voor ons land aangekondigd (o.m. De Nieuwe Pul te Uden, Tivoli Utrecht en Nighttown Rotterdam) niet door. Pye Hastings verzekert alle CoCaCamp*ers dat het er in 1997 beslist van gaat komen. En dan natuurlijk met de bezetting, waarin de laatste twee albums zijn gemaakt. Pye verzekert ons er naar uit te kijken!!!

Mee overzee?

CoCaCamp* organiseert een reis voor de fans die de UK-tour willen meemaken: Donderdagavond 2 november afvaart met de veerboot Hoek van Holland - Harwich. Vrijdag doorreis naar Swansea. Na het

DATA UK -Tour:

ma 28 okt.: NEWARK (Notts) - Palace Theatre
di 29 okt.: HIGH WYCOMBE - Town Hall
wo 30 okt.: BATH - Pavillion
do 31 okt.: LONDEN - Astoria 2
vr 1 nov.: SWANSEA - Penytteol L.C.
za 2 nov.: WOLVERHAMPTON - Wulfrun Hall
zo 3 nov.: NORWICH - Waterfront
ma 4 nov.: ROYAL TUNBRIDGE WELLS - Assembly Halls

Voorprogramma: "Be Sharp" (In Londen: Phil Miller's "In Cahoots").

Alleen het optreden op maandag 28 oktober is nog niet zeker, waarschijnlijk gaat het door.

optreden een overnachting. De volgende dag, zaterdag, naar Wolverhampton. Alwaar de tweede overnachting. Op zondag naar Norwich, na het optreden en de nacht door nakaarten, terug naar Harwich, met de dagboot van 11.30 uur 's maandags terug naar eigen land. Aankomst 19.00 uur. De trip omvat dan heen met de nachtboot, terug met de dagboot en tweemaal B & B in Engeland. Kosten worden geschat op f 425,- (incl. entrees, excl. warme maaltijden). Uiteraard zijn varianten mogelijk en bespreekbaar. Te denken valt aan een verschuiving van het programma met een dag: beginnen met Wolverhampton en afscheid nemen in Tunbridge Wells. Of een overval op Norwich. Maar de trip Swansea t/m Norwich lijkt de beste verhouding 'kosten versus kwaliteit' in zich te dragen. **Aanmeldingen** bij uw CoCaCap*, per fax: 0299 - 42 99 85 of per briefkaart: Tielstraat 112, 1107 RC Amsterdam. ♦

Muzikale Aktiviteiten

* Uw CoCaCap* kreeg van UK-Cap* Ralph Cross een cassette toegestuurd met een opname van de bonustrack op de Japanse uitvoering van 'The Battle of Hastings': de acoustische versie van "Be All Right / Chance of a Lifetime". Het eerste nummer heeft een arabesk tintje gekregen, in de stijl van de bewerking, die de Ventureshit "Walk don't run" heeft ondergaan op 'Follow your

Heart', de CD van Geoffrey Richardson en Jimmy Leverson uit 1995 alweer. (MSECD 008). De bewerking van "Chance of a Lifetime" volgt de originele versie op de voet. (Logisch, want die is al zowat acoustisch). De vioolpartij wordt nu gespeeld door de gitaar. HTD gaat het nummer, geremixt en al, in Europa als CD-single uitbrengen, samen met "If I could"

* In de groothandel circuleren twee nieuwe CARAVAN-items. Er zou een Video uit zijn: 'Heavy Money' genaamd. En nog een nieuwe CD: 'Amazing Grace'. Inlichtingen zijn welkom!

* Richard Sinclair heeft plannen voor een nieuwe CD. Konkreet nieuws is er echter niet te melden. Wel is hij te horen op de CD: Supper's Ready (Magna Carta/ Roadrunner RR 8912-2). Een zgn. Tribute-CD. In dit geval ten faveure van GENESIS. Richard heeft samen met **David Rees-Williams** het lied "For Absent Friends" opgenomen. Een acoustische versie van het origineel, dat op Genesis' "Nursery Cryme" te vinden is. David begeleidt Richard op piano, klavecimbel en synthesizer. Het resultaat mag er zijn. Hopelijk spelen ze het in Harlingen!

lees verder op pagina 11.

Concert op zo. 18 februari, volle bak in Harlingen - 110 fans! Richard Sinclair in de Pijpenla

van onze correspondent

Wat oorspronkelijk was aangekondigd als een solo-concert van Richard Sinclair, bleek later toch een heel andere opzet te hebben. Sinclair, die waarschijnlijk gewaar was geworden dat een Harlinger gelegenheidsformatie enige maanden geleden Phil Miller en Fred Baker op een uitstekende manier had begeleid, kwam enige dagen voor het concert met het verzoek om ook hem te ondersteunen. Voor de Harlinger muzikanten een fantastische gelegenheid om eens samen te musiceren met een van hun muzikale voorbeelden uit het verleden. Een huizenhoog probleem bleek echter het te spelen repertoire. Waren een aantal Miller-stukken vroeger een deel van het repertoire van de band, dat was bepaald niet het geval met Sinclairs muziek. De oude Hatfield-tunes leken toen onoverkomelijke hindernissen en leefden alleen in hun gedachten, aldus een der muzikanten. Ze besloten het ditmaal toch te proberen, ondanks de extreem korte tijd die hen nog restte.

Ondertussen bleek het nieuws dat Sinclair ook met band zou spelen zich rap te verspreiden. Op zondagmiddag werd er voor het eerst gerepeteerd en konden de beide kampen aan elkaar wennen. Het concert, dat om precies negen uur was aangekondigd en ook stipt op tijd begon, was meteen van een goed gehalte - op een paar kleine geluidsproblemen na, de Pijpenla is inderdaad lang en smal. Sinclair wist in zijn solo-gedeelte vele herinneringen op te roepen bij het in groten getale opgekomen publiek. De kelder bleek veel te klein om iedereen te herbergen. De Canterbury-muzikant speelde een aantal nummers van zijn solo CD "R.S.V.P.", die in Harlingen nog weinig bekend was en oogste daarmee veel lof, ondanks de leegtes die soms vielen in die delen van de muziek, waar hij op de CD wordt bijgestaan door een keur van prima muzikanten en wat hij hier helemaal alleen moest zien klaar te spelen. Vijftig minuten lang hield hij het publiek op een uitstekende manier bezig. Elke artiest zou zich zo'n publiek wensen als daar in de Pijpenla, want iedere bezoeker kwam speciaal voor dit gebeuren naar de havenstad en dat gaf een soort broederschapgevoel. In de pauze vertelde een van de bezoekers mij, dat hij het gevoel had alsof hij zojuist zijn PUCH-brommer tegen de gevel had gezet, en zich weer zeventien voelde. De gemiddelde leeftijd was echter belangrijk hoger, die avond. Direct na de pauze werd Richard ondersteund door "de Rayonhoofden", wat dus de formatie "RICHARD & de RAYONHOOFDEN" opleverde. Het intro (The Stubbs Effect) plaatste iedereen meteen in het goede tijdperk (Hatfield & the Norths eerste LP) en werd gevolgd door 'Big Jobs', zoals op het album. Via 'In the Land of Grey & Pink' en 'Share it' werd een confrontatie aangegaan met een tweetal

gelegenhedscomposities, een daarvan 'Pluk die Roos' van gitarist Jacques van den Oever. Het optreden werd besloten met een uitvoering van 'It didn't matter anyway', waarbij de band was uitgebreid met Baukje Hoogstins op dwarsfluit. Dat het publiek de avond zeer waardeerde, bleek uit het applaus en dat de belangstelling voor deze Canterbury-muziek groot is, bleek uit de hoeveelheid CD's die na het concert werden gekocht. Heather Kinnear had de handen vol om de liefhebbers te bedienen met CD's van Wyatt, Caravan, Camel, Hatfield & the North en Caravan of Dreams. Organisator/bassist Teatse Vogelaar is eigenlijk een beetje verbaasd, dat alle tot nu toe georganiseerde 'concertjes' zo goed bezocht worden. Hij denkt dat de sfeer in de kelder een belangrijke factor is en bovenal blijken veel meer mensen Canterbury-fan te zijn dan hij vroeger ooit voor mogelijk heeft gehouden. Sinclair begaf zich direct na zijn optreden tussen het publiek dat honderden vragen bleek te hebben, waar Sinclair geduldig en vol humor op antwoordde. Het publiek was nieuwsgierig om te weten welke 'act' Vogelaar de volgende keer naar Harlingen weet te halen. Het antwoord bleef echter vaag, zodat dat een verrassing blijft tot het volgende concert. Dat wordt mogelijk over een half jaar gehouden: Canterbury muziek-liefhebbers, opgelet!

8-2-96: Sinclair solo in Utrecht

door Mariska Oudenhoven

Nadat het CARAVAN-optreden in Tivoli (aangekondigd voor 12 januari 1996) niet doorging, toch nog een kans om een CARAVAN-achtig optreden te zien. Vorig jaar hadden we Richard Sinclair al in de kleine zaal van Vredenburg (toen samen met de Hugh Hopper Band) en dat was erg leuk. Dus op naar Averechts, een gezellig, klein alternatief kroegje, waar zich zo'n vijftig mensen verzameld hadden voor het concert. We waren een half uurtje te vroeg, dus dan maar even aan de bar hangen en wat rond kijken. Richard liep druk heen en weer te sjouwen met gitaren en versterkers (dik in het karton gepakt tegen de vrieskou). Prompt om 22.00 uur begon hij met drie nummers van Caravan: 'In the Land of Grey & Pink', 'Golf Girl', 'Winter Wine' en natuurlijk 'Grey & Pink' zelf (in deze keer helemaal; tijdens het Vredenburg-concert wist hij halverwege de akkoorden niet meer). Hij speelde ook nog een nummer van Hatfield & the North, maar dat heb ik niet herkend, omdat ik pas na het concert m'n eerste Hatfield-CD heb gekocht.

Daarna volgde 'Emily' van Caravan of Dreams, waarbij hij midi-gitaar speelt. Heel apart, zo'n gitaar waar klokkespel-achtige klanken uitkomen en digitale cijfertjes op de body staan. Dat hadden we nog nooit gezien. Volgens Richard is hij vrij uniek, en maken ze deze Casio's helemaal niet meer. Daarna konden we nog luisteren naar 'What's Rattlin' van RSVP, en een paar lang uitgesponnen solo's op gitaar en bas, zoals alleen Richard Sinclair dat kan. Ik moet eerlijk zeggen, dat ik niet alle nummers heb herkend, maar ik ben dan ook vooral een Caravan-fan. Zelfs de Camel-verzoeknummers aan 't eind heb ik niet herkend. Richard bracht het er trouwens met het spelen ook niet al te best vanaf: hij wist van de Camel-nummers op z'n hoogst nog de eerste drie regels. Het leuke is, dat hij er zo gewoon over doet dat het niets geeft; de sfeer was heel ongedwongen en gezellig, heel anders dan die grote, georganiseerde concerten in b.v. Ahoy, die iedereen wel kent. Naderhand hebben we nog een poosje met Heather en Richard gepraat, en een aantal CoCaCamp*-folders uitgedeeld. Daar was best belangstelling voor! Al met al een heel gezellige avond.

CANTERBURY

MUZIEK IN

HARLINGEN

21 & 22 september 1996
Havenplein, Harlingen

Zaterdag 21 september

16.00 High Tea

CARAVAN-songs met HET HARLINGER KINDERKOOR

19.30

PLEEGZUSTERS

20.30

STIPS

21.45

HUGH HOPPER BAND

23.00

RICHARD SINCLAIR BAND

Zondag 22 september

12.00 English Breakfast

Met diverse artiesten (o.a. SINCLAIR solo)

15.00

DAVID REES WILLIAMS

Kaarten voor het programma op de zaterdagavond: f15,-

Overige evenementen: gratis toegang

VOORVERKOOP V.A. 2 SEPTEMBER 1996

Homp Compact Discs, Harlingen - Vogelaar Audio, Harlingen - Bij de Put, Leeuwarden - Poort, Leeuwarden

Bezoekersservice.

Reizigers met het openbaar vervoer. Koop een kaartje eindbestemming Harlingen-Haven. Aldaar aangekomen moet men de feesttent kunnen horen. Er zijn speciale treinkortingskaarten voor reizigers uit Friesland.

Hotel Zeezicht - Zuiderhaven 1, 8861 CJ Harlingen, 0517 41 25 36 / fax -41 90 01

Hotel Centraal - Brouwerstraat 12, 8861 CX Harlingen, 0517 41 22 00

Hotel Anna Casparii - Noorderhaven 69, 8861 AL Harlingen, 0517 41 20 65

Pension Havenzicht - Noorderhaven 32a, 8861 AN Harlingen, 0517 42 00 34

Camping Zeehoeve - Westerzeedijk 45, 8862 PK Harlingen, 0517 41 34 65 / fax -41 69 71

Overige inlichtingen: Canterbury Music in Harlingen / Teatse Vogelaar, telefoon en fax: 0517 41 81 93; Internet: Vogelaar@epsilon.nl

I HOPE THE CANTERBURY FESTIVAL IS A GREAT SUCCESS AND WOULD LIKE TO CONVEY OUR BEST WISHES TO ALL THE FANS WHO ATTEND... MAYBE WE CAN WORK TOWARDS FITTING IN A DATE FOR CARAVAN FOR NEXT YEARS CANTERBURY FESTIVAL IF THERE ARE ANY PLANS FOR ONE.

SEE YOU ON OCTOBER

DYE HASTINGS

Interview met Richard Sinclair: Hatfield & The North was tijd ver vooruit

door René van Kaam

Richard Sinclair, de man die in de late jaren 60/vroege jaren 70 faam verwierf als prominent lid van de formatie Caravan. Hij was binnen die band de jongen met dat fluwelen, voor de groep zo karakteristieke, stemgeluid, en hij schreef ook enkele van de band's fraaiste songs.

Hoe is het allemaal begonnen?

Het begon voor mij serieus in de muziek met de Wilde Flowers. In feite was dat de groep van Hugh en Brian Hopper. Mijn ouders kenden hun ouders en zo kwamen we bij elkaar om muziek te maken. Dat moet 1964 zijn geweest. Na enkele maanden hadden Robert Wyatt en Kevin Ayers zich al bij de groep gevoegd. Hugh kende Robert al een tijdje en Robert kende op zijn beurt weer Kevin. En zo groeide het langzaam. Na verloop van tijd kwam Robert met een drumstel aanzetten. Met zijn lange, blonde haar was hij in die tijd een vrij opvallende verschijning. Ik vond het allemaal machtig interessant als benjamin van de groep - ik was zo'n drie jaar jonger dan de rest -. In maart 1965 werden de eerste opnamen gemaakt in de studio van een Nederlandse gitarist (Wout Steenhuis, RvK) in Broodstairs, Kent. Kevin was de zanger, ik speelde ritme-gitaar, Brian leadgitaar, Hugh bas en Robert was de drummer. De opnamen waren bestemd om op EP's te verschijnen. (In 1994 is het Wilde Flower-materiaal verschenen op de cd *The Wilde Flowers op het Voiceprint label*, RvK.) In deze samenstelling bleef de groep ongeveer een half jaar bij elkaar.

Kevin was de eerste die de Wilde Flowers de rug toekeerde. Zijn vervanger was Graham Flight, die muzikaal nog steeds actief is. Toen vertrok Graham weer en werd Robert de zanger en Richard Coughlan de nieuwe drummer. Daarna vertrok ik en nadat Robert er in 1966 ook de brui aan had gegeven, veranderde de groep meer en meer in een soulband.

In 1967 werd de Soft Machine gevormd, in eerste instantie bestond de groep naast Robert Wyatt, Kevin Ayers en Mike Ratledge ook uit David Allen, die daarvoor al met Robert in Spanje had gespeeld.

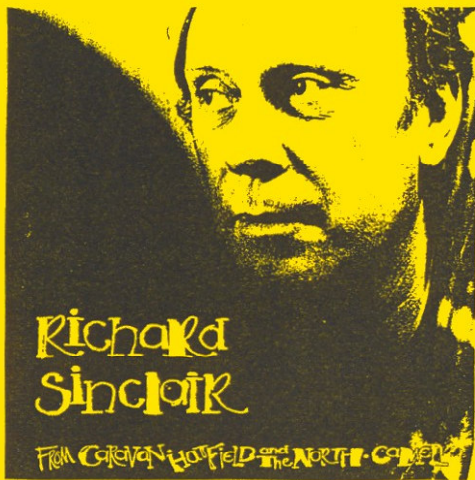
Caravan startte een jaar na de Soft Machine. Soft Machine is altijd een beetje de grote broer van Caravan gebleven en we probeerden, zeker in het begin, ook te klinken als de jongens van de Softs, hoewel het misschien niet zo avontuurlijk klonk.

Na haar debuutalbum verbleef de Soft Machine in Amerika om in het voorprogramma van Jimi Hendrix te spelen. Wij bleven in Engeland en konden de apparatuur van de Soft Machine gebruiken. Ik speelde toen

op de bas van Hugh Hopper, toen nog roa die van de Soft Machine (en later de basist). Wij namen ons debuutalbum op voor Verve dat een jaar na het Soft Machine debuut verscheen en eind jaren 60 waren beide bands behoorlijk populair in de Londen- se underground-scene en allebei gingen we ook, naast Duitsland en Nederland, veel in Frankrijk toeren.

Toch, de muziek van Caravan verschilde nogal van die van de Soft Machine?

Zeker. De Soft Machine ging na de eerste lp steeds meer de jazz kant op, terwijl wij op onze eerste drie, vier platen een onge- woon soort popmuziek speelden. Daarna ging Caravan zich meer op de Amerikaanse markt richten (met platen als *Cunning Stunts*, RvK). Maar dat was nadat ik in 1972 de groep had verlaten.

In 1973 vertrok ik naar Londen om daar Hatfield And The North op te richten met in eerste instantie Steve Miller, die een jaar daarvoor mijn neef Dave (Sinclair) had vervangen in Caravan. De band werd gekom- pleteerd met Pip Pyle die bij Gong had ge- drumd en gitarist Phil Miller had in Robert Wyatt's band Matching Mole gespeeld. Zo- als je ziet begint de Canterbury-boom al aardig wat vertakkingen te krijgen.

Caravan richtte zich na jouw vertrek meer op de Amerikaanse markt?

Zeker, de muziek werd lichter, minder diepzinnig. Caravan bestaat, met tussenpo- zen, nog steeds (recentelijk verscheen hun nieuwe cd *The Battle Of Hastings*, RvK), maar het kan mij persoonlijk niet meer boe- ien; ik vind hun muziek van nu te opper- vlakkelig. Ik zou zo niet met ze kunnen en willen spelen.

De meeste critici vinden de tweede en derde lp van Caravan (If I Could Do It All Over Again en In The Land Of Grey And Pink) de beste. Hoe denk jij daarover?

I prefer the first one (lacht). Ik luister eigenlijk niet meer naar die platen, maar er staan prima songs op. Alle nummers van onze eerste platen zijn toegeschreven aan de groep (composed by Coughlan, Hastings, Sinclair and Sinclair, vermelden de hoe- zen); we woonden destijds samen en deel-

vallig net de song die het meest op de radio wordt gedraaid.

Was de titelsong van het tweede album, If I Could Do It All Over Again... I Do It All Over You, destijds niet een klein hitje?

Ik dacht het wel. Wij bemoeiden ons daar niet zo mee. De platenmaatschappij vond het belangrijk dat wij een hit hadden. Wij hielden er tijdens het schrijven van de songs absoluut geen rekening mee.

Maar over If I Could Do It All Over Again gesproken: Frank Zappa heeft dat nummer nog eens een minuut of 10 met ons meege- speeld op het podium tijdens een festival in 1969.

Weet je trouwens dat wij ook nog op Kra- lingen hebben gespeeld?

Terug naar Hatfield. Zij maakte complexere muziek dan Caravan.

De muziek van Hatfield And The North was haar tijd 20 jaar vooruit. Ik spreek nu nog vaak mensen die het prachtig vinden. Het was meer jazzy dan Caravan. En avon- tuurlijker. Iedereen schreef binnen de band. Na twee jaar Hatfield was ik op. Er werd zo extreem en zoveel gekomponeerd dat ik dat nauwelijks kon bijbenen. Binnen Hat- field was ik eigenlijk degene die de meer simpele, noem het Caravaneske songs schreef. Het waren voor mij tropenjaren, een konstant gevecht, waarin ik maar ter- nauwernood het hoofd boven water kon houden. Bovendien streefden de andere le- den zozeer naar muzikale perfectie, ook op het podium, dat er niet genoeg aandacht werd besteed aan het publiek te 'entertain- en'. Ik was dan ook de eerste die in 1975 uit de groep stapte.

Iedereen componeerde er lustig op los binnen Hatfield And The North.

Oh ja, Phil en Pip kwamen met fantastisch mooie dingen aanzetten. Dave was meer de man van de popsongs. Later ging hij meer mechanische, exakte pop maken met zijn vriendin Barbara Gaskin. Dave was de per- fektionist. Bovendien was hij de 'gestudeer- de musicus' van de groep; hij kon de mu- ziek op schrift zetten. Al onze composities werden dus door David uitgeschreven.

Was er binnen de muziek van Hatfield And The North nog ruimte om te improviseren op het podium?

Zeer zeker! Soms ging David gewoon zijn eigen gang of gaf hij anderen de ruimte. Mijn songs waren nog het minst geschikt voor improvisatie, omdat ze meestal nogal afgebakend waren, met zang en zo.

Ik schrijf altijd al niet al te ingewikkelde en complexe popsongs die ik in de uitvoering graag een jazzy ondertoon meegeef.

Over Richard's verblijf in Camel en zijn korte terugkeer in Caravan, komen we niet te praten. Dus maken we hier even een sprongje in de tijd.

In 1988 kwam ik via Andy Ward weer te- rug in muziekbusiness, in Duitsland. In fei- te was ik nooit echt gestopt met muziek ma- ken, maar het was wel mijn terugkeer op het podium. Na verloop van enige jaren wilde ik mijn eigen band en zo is begin jaren 90 Richard Sinclair's Caravan Of Dreams ontstaan, met Dave Sinclair, Jim- my Hastings, Andy Ward en Rick Bid- duldph, waarvan op HTD Records een cd verscheen. Met die band toerden we door Italië, waar een live cd werd opgenomen en we deden concerten in Engeland.

Tussendoor kwam in 1991 Caravan weer bij elkaar in de originele samenstelling voor een tv-show in Engeland, de zogenaamde Bedrock Concerts, en enkele concerten. Demon Records kocht naderhand de rechten van de BBC en bracht The Bedrock Concert uit op cd. En zo zag ik weer mijn eigen kop op een cd waarvan ik niets wist. En zo is het al ontelbare keren gegaan met zowel le- gale als illegale uitgaven op cd van Cara- van, Hatfield And The North, Camel enzo- voorts waar ik op meespeel. Anderen bren- gen het uit en incasseren het geld en ik kan mijn eigen cd'tjes kopen en dan proberen ze aan de man te brengen, zoals vandaag op de platenbeurs.

Dus over bootlegs ben je niet zo te spreken?

Over bootlegs heb ik een tweeledig gevoel. Enerzijds vind ik dat ze er moeten zijn, want voor de fans is het natuurlijk prachtig, maar bekijk je het van de kant van de mu- zikanten die geen muziek meer kunnen ma- ken omdat ze er niet genoeg mee verdienen, dan is het natuurlijk een schande. Persoon- lijk heb ik me nog aardig staande weten te houden in de muziekbusiness. Als het niet meer lukt red ik ook wel. Dan ga ik keu- kens opknappen bijvoorbeeld.

Hoe treed je de laatste jaren meestal op, so-lo of met een band?

In de jaren 90 ben ik voor het eerst solo- toernees gaan doen. Ik was het een beetje zat om in de zoveelste versie van Camel of Caravan op te treden. Het waren niet mijn bands; het was niet de muziek die ik zelf graag wilde maken en dat geeft dan toch al- leen maar conflicten na verloop van tijd. Maar ook tijdens mijn solotoernees laat ik me dikwijls begeleiden door musici die op dat moment beschikbaar zijn of die zich spontaan aanbieden voor een of ander op- treden.

Je toert vaak?

Ja. Italië, Frankrijk, Duitsland, Spanje, Ne- derland, Amerika en Engeland natuurlijk. In Amerika zijn ze dol op de oude Hatfield And The North dingen.

Tijdens mijn optredens doe ik veel nieuwe songs en ook wel oude. Tenminste als dat lukt. Iedere avond is weer anders, soms met plaatselijke muzikanten als begeleiders. Ik houd er ook van in een ongedwongen sfeer te spelen, waar mensen desnoods met

Richard Sinclair in 1972

hun kinderen aan tafeltjes kunnen zitten luisteren. En waar men kan lopen om een drankje te halen en rustig even aan de bar een praatje kan maken. Of optreden in een club of restaurant waar gegeten wordt. Vandaag op de platenbeurs leek me ook wel een aardige plaats om op te treden.

Hoe ziet de nabije toekomst er voor jou uit?

Wel, ik heb nu mijn eigen label Sinclair Songs, waarop als eerste produkt in 1994 R.S.V.P. is verschenen. De plannen zijn een pure solod, waarop ik helemaal alleen te horen ben en een groepsproject met Tony Coe en David Rees-Williams, twee van de beste muzikanten waarmee ik ooit heb sa- mengewerkt. (Aardig detail hierbij is dat de vaders van Richard en Tony, te weten Dick Sinclair en George Coe, jarenlang samen muziek hebben gemaakt, RvK.)

Tot slot nog even terug in de tijd. Gebruikte jullie vroeger drugs om songs te schrijven?

In de vroege Caravan-jaren werd er wel ge- bruikt, marihuana en sporadisch LSD, maar ik zou Caravan zeker geen drugsband wil- len noemen.

Heather: Tijdens de opnamen van In The Land Of Grey And Pink was je toch kon- stant behoorlijk stoned?

Richard: Nee hoor, alleen bij het eerste al- bum misschien bij de tijd en wijle.

Drugs was meer iets wat bij die tijd hoorde dan bij onze muziek. Overigens denk ik dat nicotine en alcohol grotere drugs zijn dan marihuana.

Ik was gewoon even nieuwsgierig omdat de Canterbury scene doorgaans NIET wordt geassocieerd met overmatig drugsgebruik.

No, it's related with country side, trees and birds and people having a pleasant time, sitting under a tree and listening to the birds.

Dit interview verscheen in een meer uitgebreide vorm in het 'Platenblad' (voor platen/ CD verzamelaar), Kerkplein 5, 9077 SV Vrouwen- parochie, tel 0518 - 401640 (na 20.30 uur) afl. 40, april 1994. Overgenomen met toestemming van de uitgever.